

כמאל ח'טיב (עציר) ת"ז

ע"י עו"ד חסן ג'בארין ו/או עו"ד רביע אגבריה ו/או
ויסאם שרף ואח' ממרכז עדאלה - המרכז המשפטי
לזכויות המיעוט הערבי בישראל, ת"ד 8921 חיפה
31090. נייד: 052-5460188; טלפון: 04-9501610;
פקסימיליה: 04-9503140.

וכן על ידי עו"ד עומר ח'מאייסי ו/או עו"ד חסאן
טבאג'ה ו/או עו"ד רמזי כתילאת

העורר

- נגד -

מדינת ישראל

באמצעות ב"כ מפרקליטות המדינה מחוז צפון

המשיבה

ערר על מעצר עד תום ההליכים

ובקשה לקיום דיון דחוף

מוגש בזאת ערר בהתאם להוראות סעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים),
התשנ"ו-1998 (להלן: חוק המעצרים) כנגד החלטת בית המשפט השלום בנצרת (השופט דורון פורת)
שניתנה ביום 8.6.2021 (מ"ת 8.6.2021-05-21) (להלן: "ההחלטה"), במסגרתה הורה בית המשפט קמא
על מעצר העורר מאחורי סורג ובריח עד תום ההליכים נגדו.

- החלטת בית המשפט השלום מיום 8.6.2021 מצורפת ומסומנת ע/1.
- פרוטוקולי הדיונים בבקשת המעצר עד תום ההליכים מיום 30.5.2021 ומיום 31.5.2021 מצורפים ומסומנים ע/2 ו-ע/3 בהתאמה.

תמצית טיעוני הערר –

א. שגה בית המשפט קמא כאשר סטה מן ההלכה הפסוקה בעניין קיום היסודות העובדתיים של
העבירות המיוחסות משקבע כי קיימות ראיות לכאורה בתיק דנן להתקיימותן של העבירות
בדבר הסתה לאלימות המיוחסות לעורר בכתב האישום, חרף מסקנתו הברורה כי העורר אינו
קורא לאלימות ואינו משבח אותה וכי נדרש מהלך פרשני לדבריו של העורר על מנת להסיק
זאת;

- ב. החלטתו של בית המשפט הנכבד הינה שגויה באופן קיצוני ביותר כאשר אישרה את קיומן של ראיות לכאורה גם לעבירת הזדהות עם ארגון טרור כאשר שלושת הפוסטים המיוחסים לנאשם אינם מזכירים שמו של ארגון המוגדר כארגון טרור מוכרז לפי חוק המאבק בטרור ולא במקרה על כן כי החלטתו של בית המשפט קמא המשתרעת על כ- 30 עמודים לא מציינת מיהו ארגון הטרור המדובר בו ;
- ג. שגה בית המשפט קמא משקבע כי סעיף 2144(א) לחוק העונשין, בו מואשם העורר בגין הסתה לאלימות, מקים עילת מעצר סטטוטורית בהתאם לסעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק המעצרים, מהיותו מנוי על עבירות הביטחון הקבועות בסעיף 35(ב) לחוק המעצרים. למעשה בית המשפט התייחס לסעיף 144 לחוק העונשין המתייחס לעבירות נשק במקום סעיף 2144(א) המתייחס לעבירת הסתה לאלימות ואשר לא היא ולא עבירת הזדהות עם ארגון טרור מנויות בסעיף 35(ב) לחוק המעצרים.
- ד. שגה בית המשפט קמא משקבע כי "אינני מוצא שניתן להורות על חלופת מעצר. זאת בין היתר בשים לב למהות וטיב העבירות בהן מואשם המשיב, ולאור הראיות המעידות על המסוכנות העולה ממעשיו לכאורה" (פס' 10.3 להחלטת בית המשפט קמא) ;
- ה. שגה בית המשפט קמא כאשר לא נתן משקל כלשהו למבחן המידתיות בבחינת חלופות המעצר ;
- ו. שגה בית המשפט קמא כאשר לא בחן חלופות כלשהן המייצרות קשר רציונלי וסיבתי בין מקור "המסוכנות", אם בכלל, לבין האמצעי כאשר לא התייחס לפסיקה הענפה המציינת כי במקרה עבירות ביטוי ניתן להסתפק בחלופה המאיינת את הסכנה על ידי הגבלת כושר הפרסומים כמו הגבלת הנגישות לפייסבוק וכדומה.
- ז. שגה בית המשפט קמא כאשר פסל את המפקחים אך ורק בשל קירבתם למבקש שכן וכידוע הפרקטיקה מעידה כי על פי רוב, המפקחים הם תמיד נמנים על הקרובים לעציר ; ולכן שיקולו של בית המשפט קמא כאן הוא בבחינת שיקול זר ;
- ח. שגה בית המשפט קמא משעשה שימוש לרעה, ענישתי וחורג מסמכות בהליך המעצר עד תום ההליכים ;
- ט. שגה בית המשפט קמא משבחר שלא לברר את טענת האכיפה הבררנית באשר לעצם הגשת בקשות המעצר עד תום ההליכים בגין עבירות הסתה ;
- י. שגה בית המשפט קמא כאשר לא נתן משקל כלשהו לעובדה שהעורר חסר עבר פלילי כלשהו ומעולם לא נעצר ;
- יא. שגה בית המשפט קמא משקבע כי מעצרו הראשוני של העורר היה חוקי לכאורה ואין בו כדי להשליך על ההחלטה במעצר עד תום ההליכים.
- יב. בית המשפט קמא חרג מסמכותו ובאופן קיצוני ביותר כאשר קבע קביעות עובדתיות מבלי שיהיו בפניו ראיות כלשהן שיתמכו בכך ו/או מבלי לאפשר למבקש להתגונן מפניהן.

בקשה לקיום דיון דחוף

1. בשים לב לפגיעה הקשה בחירותו של העורר עקב החלטת בית המשפט קמא להותירו מאחורי סורג ובריח, ובשים לב לנימוקי ערר זה והחלטתו הקיצונית של בית המשפט קמא הלוכה בפגמים חמורים הנוגעים לשאלות עקרוניות, הן בעניין המעצר עד תום ההליכים ככלל והן בעניין השימוש בהליך המעצר בגין עבירות ביטוי ברשת בפרט, בית המשפט הנכבד מתבקש להורות על קיום דיון דחוף בערר דנן.

רקע עובדתי והשתלשלות ההליכים

ביום 14.5.2021 פלשו עשרות שוטרים חמושים אל ביתו של העורר בכפר קנא, כיתרו את הבית, אזקו את העורר והובילהו אל תוך וואן משטרתי שחיכה מחוץ לבית, כל זאת מבלי להיות מצוידים בצו מעצר כלשהו. כידוע, העורר הוא אישיות ציבורית ודתית מוכרת בחברה הערבית וחבר בוועדת המעקב העליונה לענייני הציבור הערבי. מספר שעות לאחר האירוע, בשעה 20:20 נכתב דו"ח מעצר המייחס לעורר חשד ל"מילוי תפקיד ניהול/פיקוד בארגון טרור, חבר בארגון טרור הנוטל חלק בפעילות, פרסום דברי שבח, אהדה או עידוד למעשה טרור, תמיכה או הזדהות" (מתוך דו"ח המעצר מיום 14.5.2021). במשך אותו ערב, נחקר העורר 5 חקירות על-ידי השב"כ וביום שלמחרת הובהל העורר אל בית המשפט השלום בחיפה לדיון בהארכת מעצרו.

יצוין, כי מוקדם יותר באותו יום, נשא העורר דרשה בה הוא שיבח נערים מכפרו שחילצו אדם יהודי שנקלע לכפר קנא והותקף. באותה דרשה, אמר העורר כי אסור לפגוע באזרחים וכי היתה חובה מוסרית לעזור לאדם יהודי באותו מצב.

2. לאחר דיון ראשון ביום 15.5.2021 בבית המשפט השלום בחיפה, הגיע בית המשפט לכלל מסקנה כי "ניתן לבצע את מרביתן [של פעולות החקירה, ר.א.] ובמיוחד את אלה ששחרורו של החשוד יכול לשבש, תוך פרק זמן קצר מזה המתבקש". משכך, בית המשפט הורה על הארכת מעצרו של העורר בחמישה ימים בלבד. בית המשפט ציין במעמד זה כי אמנם חומר החקירה שהוצג יש בו כדי "להקים את היסוד הראייתי הדרוש בשלב זה כדי לתמוך את הנטען בבקשה", ואולם עיון בסרטון שבו העורר מביע תמיכה בהצלת אדם יהודי מתקיפה בכפר קנא "יש בו כדי **לסתור במידת מה את הנטען על ידי היחידה החוקרת**" (ההדגשה הוספה, ר.א.). בנוסף, ציין בית המשפט "מצופה כי החשוד ייחקר חקירה מסודרת, כתובה בהקדם האפשרי".

- צו המעצר מיום 14.5.2021 **מצורף ומסומן ע/4.**

- פרוטוקול הדיון והחלטת בית המשפט השלום בחיפה מיום 15.5.2021 **מצורפים ומסומנים ע/5.**

3. כעבור חמישה ימים, ביום 20.5.2021, התייצבו הצדדים לדיון המשך בעניין מעצרו של העורר. בסופו של יום, החליט בית המשפט השלום בחיפה להיעתר לבקשת הארכת המעצר השנייה באופן חלקי כך שמעצרו של העורר יוארך בארבעה ימים עד ליום 24.5.2021. ואולם, בית המשפט חידד כי "ככל שלא תהיה **התקדמות דרמטית בחקירה עד המועד האמור** – מצופה מהיחידה החוקרת כי תשקול את שחרורו של החשוד בתנאים" (ההדגשות הוספו, ר.א.).

- פרוטוקול הדיון והחלטת בית המשפט השלום בחיפה מיום 20.5.2021 **מצורפים ומסומנים ע/6.**

הצהרת תובע

4. בתום הארכת המעצר השנייה, שבה המשיבה והגיישה בקשה להארכת מעצר בת חמישה ימים נוספים לאחר שהוגשה בעניין העורר הצהרת תובע בהתאם להוראות סעיף 17(ד) לחוק המעצרים. בתום דיון וטיעון מפורט במעמד הצדדים, דחה בית המשפט השלום בחיפה את בקשת המשיבה להארכת המעצר בקובעו כי אין עילה להמשך מעצרו של העורר, גם אם ניתן להניח שישנן ראיות לכאורה במקרה דנן. כמו כן, הדגיש בית המשפט כי מעצר עד תום ההליכים בגין עבירות הסתה בלבד הוא חריג ביותר וקבע כי בנסיבות העניין "אין מקום למעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים" כי אם ניתן להסתפק בשחרור בתנאים מגבילים. וכך לשון ההחלטה במקור:

"8. שיקולי בית המשפט בבואו להאריך את מעצרו של החשוד בעקבות הצהרת תובע הם שיקולים שביהמ"ש שוקל בבקשת מעצר עד תום ההליכים, ולא בשיקולים של בקשת מעצר לצורכי חקירה. השיקול הראשון הוא האם קיימות ראיות לכאורה שיש בהן פוטנציאל להרשעת המשיב בביצוע העבירות המיוחסות לו, ולעניין זה אני מוכן להניח שאכן קיימות ראיות כאלה. השיקול השני הוא האם קיימות עילות למעצרו של החשוד, ולעניין זה אציין שעברו הפלילי של החשוד הוא נקי, למעט עבירות בנייה שאינן רלוונטיות לתיק שבפניי. מדובר בחשוד יליד שנת 1962, תושב כפר כנא, ידוע בציבור הערבי ואחד הסנגורים אף הציג לי סרטון, ממנו עולה שהחשוד אמר שאילו היה נמצא ליד אותו אדם יהודי שהותקף, הוא היה מציל אותו בעצמו.

9. החלטת מעצר עד תום ההליכים בעבירת הסתה לאלימות היא החלטה נדירה ובתי המשפט אינם נוטים לעצור עד תום ההליכים, רק בגין עבירה מעין זו. לבטח לא כאשר מדובר בנאשם שעברו נקי לחלוטין.

10. אילו כתב אישום בעניינו של החשוד היה מוגש בפניי וגם בקשת מעצר עד תום ההליכים, לא הייתי נעתר לבקשת המעצר עד תום ההליכים והייתי מורה על שחרורו של החשוד בתנאים שייקבעו על ידי, במצב דברים זה, אני קובע שאין מקום למעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים, על כן אני מורה על שחרורו בתנאים..."

- פרוטוקול הדיון מיום 24.5.2021 והחלטת בית המשפט השלום בחיפה **מצורפים ומסומנים ע/7**.

5. כבר באותו יום, הוגש ערר לבית המשפט המחוזי בחיפה כנגד החלטת בית המשפט השלום לשחרר את העורר ונערך בה דיון בסמוך לאחר הגשת הערר. בסופו של יום, בעקבות הצעת בית המשפט, הסכימו הצדדים לקצר את תקופת המעצר בגין הצהרת תובע לפחות משלושה ימים ממועד הדיון, עד לצהרי יום 27.5.2021, כך שאם לא יוגש כתב אישום ובקשת מעצר עד תום ההליכים עד לשעה 9:00 בבוקרו של יום 27.5.2021, ישוחרר העורר לאלתר. אחרת, ייטען לגופה של הבקשה כבר ביום 27.5.2021.

- פרוטוקול הדיון מיום 24.5.2021 והחלטת בית המשפט המחוזי בחיפה **מצורפים ומסומנים ע/8**.

כתב האישום והליך המעצר עד תום ההליכים

6. ואכן, ביום 27.5.2021 הוגש כנגד העורר כתב אישום בבית המשפט השלום בנצרת המייחס לו עבירות ביטוי בגין שלושה פרסומים בחשבונו ברשת פייסבוק, ששניים מהם מספר שבועות לפני

מעצרו של העורר. ואלה הם הפרסומים שיצוין כי לגבי תרגומם קיימת מחלוקת שתתברר בהליך העיקרי:

א. הפרסום הראשון מיום 19.4.2021 עוסק ביפו בעקבות עימותים בין מפגינים לכוחות המשטרה מיום 18.4.2021, כאשר מצורף לפרסום מספר תמונות של פצועים ערבים. העורר מבקר את עוינות המשטרה וכותב כי "גיבורי יפו עומדים איתן כל יום כגורם בעל משקל":

"יפו – גורם כוח. יפו תמיד ייצגה את המותן והריאה של ירושלים. כשם שירושלים מתמודדת עם עדרי המתנחלים כך פעלה יפו בליל אמש בעימות מול שלוחי הרסם שלהם. למרות שאותה משטרה ואמונתה העוינת כלפי כל פלסטיני, ערבי ומוסלמי תוקפת את אנשינו ביפו, גיבורי יפו עומדים איתן כל יום כגורם בעל משקל. כל הברכות והנשיקות לכל אחד מכם. אריות יפו. יפו היא ההוכחה הסופית לכישלון המפעל הציוני למחיקת זהות אנשינו בפנים הפלסטיני על אף 73 שנים מאז הנכבה של יפו ושל כל פלסטיני."

ב. הפרסום השני מיום 25.4.2021 מתייחס לת'אורת אל-בורק (אירועי תרפ"ט בערבית) ולשונו כלהלן:

"מהפכת אל בראק. מה דומה הלילה לאתמול. זה היה באוגוסט 1929 ביום שבו חבורה דתית יהודית בשם בית"ר קראה לצעירים יהודים להגיע מתל אביב כדי לתמול ביהודי ירושלים בפלישה לכותל אל בראק ולהתפלל מולו, וזאת בתמיכה של צבא הכיבוש האנגלי.

התגובה של הפלסטינים הייתה יציאה בצעדות ממסגד אלאקצא המבורך לאחר קריאות לתושבי הכפרים והערים להגיע לירושלים ולעמוד בפני החבורות היהודיות ובאותו זמן היה יום הולדתו של הנביא יחד עם יום כיפור של היהודים.

היו התנגשויות אלימות בכל רחבי ירושלים והנאגלים התערבו לטובת הכנופיות הציוניות באותו הזמן, אבל עד מהרה עבר ניצוץ האירועים, שנודעו לאחר מכן כמהפכת אל בראק, לערים חברון, יפו, חיפה, בית שאן, טבריה וצפת. התוצאה הייתה 116 שהידים פלסטינים ו-133 הרוגים יהודים. נעצרו אלפי פלסטינים וחלק נידונו למוות, אליהם נמנו השהידים פואד חג'אזי, מחמד ג'מג'ום ועטא אלזיר.

באותה העת הוקמה ועדה בריטית בראשות לורד "שו" שהחליטה שהכותל המערבי הינו חלק בלתי נפרד ממסגד אלאקצא ושהוא רכוש המוסלמים בלבד.

והנה הימים האלו חוזרים והאירועים דומים כאשר חבורות יהודיות, ובראשן חבורת "להב"ה", קוראות להגיע לירושלים מכל הערים היהודיות כדי לפלוש לאלאקצא וממול ישנה העמידה של גיבורי ירושלים וקצווי ירושלים והתעמתותם עמם.

והעובדה שהאירועים עוברים לערי הגדה המערבית, הפנים הפלסטיני ורצועת עזה היא ניצחון עבור ירושלים ואלאקצא, מדגישים את הבלעדיות של זכותנו בו ואין ליהודים זכות אפילו לגרר אדמה בו.

המבחן האמיתי הוא 28 ברמדאן כאשר ישנן קריאות חסרות תקדים לפלישה לאלאקצא. זה אלאקצא שלנו, לא בית המקדש שלהם.

אלאקצא בעינינו שלנו, נושמד אנחנו והוא לא יושפל. אנו קרובים יותר לישועה, אז היו שמחים."

ג. הפרסום השלישי מיום 11.5.21 עוסק בסרטון של העורר נאום בעצרת בכפר כנא שהועלה לחשבוננו ברשת פייסבוק, וזה הקטע שנלקח מאותו סרטון ויוחס לעורר בכתב האישום כמקום עבירת הסתה והזדהות עם ארגון טרור:

"בשם אללה הרחמן והרחום השבח לאללה השלום לנביאנו ועל אחיו הנביאים כולם, מי שהראה את הדרך הישר, מי שלימד את האנשים כי הגייהאד הטוב ביותר הוא אמירת דבר האמת בפני השליט העריץ. אינני סבור כי קיים ביקום הזה שליט עריץ יותר מאשר השליט של ישראל וממשלתה, אין עריצים ועושקים יותר מאלו. האחים והאחיות, בנינו ובנותינו, בשנת 2000, בתאריך 28 בספטמבר, כאשר נכנס שרון וטימא את מסגד אלאקצא המבורך והתוצאה מכך הייתה אנתפאצ'יה/התקוממות עממית שכללה את כל המולדת הפלסטינית וזו נקראה "אנתפאצ'ת ירושלים ואלאקצא". בזמנו, דיברו רבות והביעו פליאה מהיכן הגיע הדור הזה שנולד בצל המדיניות של ממשלות ישראל, תמך בירושלים ובאלאקצא והקריב ממנו 13 שהידים, הביעו פליאה. חלפו 21 שנים מיום זה עד לימינו וחשבו שהעם שלנו החל לממש את תפקידו הטבעי, שאותו רצו שיממש, שיאכל, שישתה, שישן, שיהנה, מבלי לעסוק בסוגיותיו הלאומיות, הדתיות, התרבותיות, הבין ערביות, ולמעשה הופתעו בימים אלו מכך שחלק גדול מהצעירים ומהצעירות, אפילו כאלו שנמצאים כאן, שלא נולדו בשנת 2000, ולא חוו את אנתפאצ'ת ירושלים ואלאקצא, מהיכן הגיעו אלו ומהיכן יצא דור זה כדי להגן על המקומות הקדושים שלו, להגן על מולדתו, להגן על ההיסטוריה שלו, וזאת כדי לצב עתיד חדש. נראה שהם מתעלמים מכך שעמנו חותר אל (לא ברור) אולם הם לא יצליחו בכך ולא ימצאו לכך דרך. אם בשנת 1948 הצליחו לעקור ולגנוב את החלק הארי של פלסטין, מה שנקרא שנת הנכבה ודור הנכבה בזמנו, כפי שקורה גם בשנת 1967, מה שנקרא דור הנכסה, הם חשבו שיגיע עוד דור, נסיגה נוספת, כליון נוסף, וכך הם מופתעים בימים אלו מכך שהדור הזה מלמד אותם לקח עכשיו בירושלים, מלמד אותם לקח בעמידתו האיתנה באלאקצא ומלמד אותם לקח בעמידתו האיתנה בעזה, הדור הזה! לא דור הנכבה ולא דור הנכסה. זהו דור העוז, דור התמיכה, דור הגבורה, שזה דור השבת הזכויות, אנו בעוד מספר ימים, נציין ביום שבת, ב-15 במאי, את יום השנה ה-73 לנכבה של עמנו, זהו יום שבו נחשוב ונחזור על ההיסטוריה, אלא זה אמור להיות יום שבו ישובו להשביע ולהרוות את בנינו, בכך שאנו עם שיש לו מולדת שנמסרה, שיש לו אדמה שנגנבה, שיש לו מקומות קדושים שנפרצו, וגם אם חשבו שהזקנים מתו והצעירים שכחו, נכון, הזקנים מתו אבל אלו אינם מתו אלא לאחר שלימדו את בניהם כי זוהי פלסטין. הם לא הורישו להם מפתח בלבד, קושאן וטאבו, אלא הורישו להם את אהבת המולדת הזה.

...

אחים ואחיות, אל תקלו ראש בתפקיד שאתם ממלאים כעת, אנחנו תושבי "הפנים", תושבי פלסטין, לא נהסס להגיד כי אנחנו מקור גאווה לאומה שלנו, במה שאנחנו עושים, כיוון שאנו קרובים יותר לסייע ולעזור לירושלים ולמסגד אלאקצא המבורך. אתמול, אני גאה להגיד כי 70% מאלו שהיו אתמול במסגד אלאקצא ונשארו לישון שם הם מהגליל הרחוק יותר ומהנגב הרחוק ביותר, בנינו ובנותינו כמובן, שבחים להם, אלפי אותות כבוד להם. אחים

ואחיות כולם, אני חושב שאנחנו נמצאים במצב חדש, מה שקרה אתמול בלוד והשלכותיו היום, ובכפרים אחרים, בפרט עם ההסלמה וקריאה להקמת מיליציות בלוד כפי שקרה אתמול, בלוד הכריזו על הקמת מיליציה של 300 צעירים יהודים, משום שהמשטרה אינה מסוגלת להרתיע את הערבים ולכן אנו נרציע אותם, בנצרת עילית התאספו ותקפו באוניברסיטאות, אנחנו נכנסו למצב חדש, דבר שדורש מאתנו אחדות ועמידה כתף אל כתף, ולהתנער מכל אפשרות שבה הפירוד ייכנס בנינו, אני מסתכל על העתיד בתקווה ובאופטימיות, בטוב מכיוון ששם מבטחי באללה. תבורך ירושלים. תבורך עזה, יבורך "הפנים", תבורך פלסטין, יבורך עמנו ב"פנים", בעזה, בגדה, בירושלים, ובתפוצות, שלום לכם ורחמי אללה."

7. בד בבד, הוגשה בקשה להורות על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המתנהלים נגדו. ביום 30.5.2021, נערך דיון ראשון בבקשה למעצר עד תום ההליכים שכללה התייחסות למספר נושאים, ובין היתר שאלת קיומן של ראיות לכאורה, מסוכנות וטענת האכיפה הבררנית. לעניין קיומן של ראיות לכאורה, פרשה ב"כ התביעה את משנתה באשר ל**פרשנות** שיש להקנות לפרסומיו של העורר. לא אחת, הודתה ב"כ התביעה כי אין בפרסומים **קריאה לאלימות** וכי נדרש **מהלך פרשני** על מנת להסיק את **כוונתו** של העורר.

8. כך למשל, באשר ל"פרסום יפו" נטען כי כאשר העורר "אומר 'אריות יפו' הוא מתכוון לאנשים שהתעמתו עם כוחות הביטחון באותו לילה". (שורה 3 בעמ' 6 לפרוטוקול הדיון מיום 30.5.2021; ההדגשה הוספה, ר.א.). כמו כן, באשר לפרסום השני בעניין תיאורת אל בוראק, נטען כי:

"**נכון שהוא נזהר** ולא אומר להם לכו תהרגו כמו שהרגתם בתפר"ט, אבל הוא אומר להם לכו תראו מה עשו שם ותעשו כאן. הוא מותח קו ישר בין האירועים בירושלים ובאל אקצה לבין מה שקורה בערי הגדה. **אם לא זאת הייתה כוונתו, אז למה הוא מזכיר את מאורעות תרפ"ט**" (שורות 14-17 לעמ' 6 לפרוטוקול הדיון מיום 30.5.2021; ההדגשה הוספה, ר.א.).

עוד נטען באשר לנאום בפרסום השלישי, שאינו מזכיר את חמאס או שום ארגון המוגדר על פי חוק כארגון טרור כי: "הדברים האלה הם דברי שבח לטרור החמאסי. **מעשי האלימות המתרחשים במדינה הם במובהק דברי הזדהות עם החמאס שהוא ארגון טרור**". (שורות 22-24 לעמ' 6 לפרוטוקול הדיון מיום 30.5.2021) וכן כי "אולי המשיב לא אומר לכו תהרגו יהודים או לכו תפגעו בכוחות המשטרה, אבל הוא אומר, לא פעם אחת, הידד לכל אלה שעשו זאת, או תראה את אלה, שהרגו/פגעו ביהודים, ותעשו כמותם." (עמ' 6-7 לפרוטוקול הדיון מיום 30.5.2021; ההדגשה הוספה, ר.א.).

9. ביום 31.5.2021 נערך דיון המשך, שבו ב"כ המשיבה חזרה והגיבה על טיעוני ההגנה. בין היתר, ציינה ב"כ המשיבה כי לאחר בירור שערכה, לא ידוע לה על מקרים קונקרטיים מלבד מקרה הלינץ' בבת יום, בגינו הוגש כתב אישום בגין הסתה בתקופה האחרונה.

החלטת המעצר עד תום ההליכים

10. ביום 8.6.2021, ניתנה החלטת בית המשפט קמא המורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים מאחורי סורג ובריא. במסגרת זו, קבע בית המשפט כי קיימות ראיות לכאורה לביצוע העבירות המיוחסות לו וכן קבע תוך הסתמכות על שגיאה הנופלת לשורשו של עניין כי קיימת עילת מעצר סטטוטורית בגין ביצוע עבירת ההסתה לאלימות, עניין שנעמוד עליו בהרחבה בהמשך ערר זה.

11. מדובר בהחלטה המתובלת במילה "לכאורה" אך למעשה חורצת את גורלו של העורר ומתייחסת למעצר עד תום ההליכים כעונש שעל העורר לצפות ולשאת ולא כאמצעי שחייב לקיים את דרישות הדין וביניהן הדרישה לעילת מעצר ברורה והדרישה החוקתית למידתיות בהפעלת המעצר. על כך מעידים המילים בהם חותם השופט את החלטתו:

"ברשת האינטרנט, צריך לדעת כי דברי הסתה לאלימות או דברי עידוד והזדהות עם ארגון טרור, או עידוד מעשי אלימות במסווה של דרשה דתית, (הכל לכאורה בשלב זה) יובילו אותו למעצר עד תום ההליכים.

הגיע העת לאמירה חדה וברורה, של חברה דמוקרטית מתקדמת, חפצת חיים שלווים, מתוך קריאה לדו קיום בכבוד לכל אזרחי המדינה הזאת, יש לחדול מהסתה ושיסוי. **העובר על איסור זה ימצא עצמו מאחורי סורג ובריא.**" (שם, בפס' 11)

12. יודגש, כי ההחלטה מציינת לא אחת כי העורר נזהר במילותיו וכי הוא אינו קורא לאלימות באופן מפורש וגם לא משבח אותה באופן ברור, כי אם ניתן ללמוד על קיומה של הסתה בקונסטרוקציה פרשנית מסוימת, דבר שהעורר חולק עליו מכל וכל. כך למשל, מציין בית המשפט כי:

"עצם העובדה שהמשיב נזהר, ולא קורא באופן ישיר לביצוע מעשי אלימות ו/או לא אומר דברי שבח למעשי האלימות באופן מפורש, אין בכך כדי להעיד שהוא אינו קורא לביצוע, ולמצער משבח את ביצועם, ובכך למעשה מעודד את שומעיו, להמשיך ולבצע אותם. מה גם שניתן להבין את כוונותיו של המשיב, בהתבוננות בביטויים הנאמרים בפרסומים שונים, בכדי להבין את ההקשר בו הם נאמרים." (שם, בפס' 6.22)

כמו כן, בהתייחסו לדרשה מיום 14.5.2021, מציין בית המשפט כי אין בהכרח פסול בדברים שאמר העורר וכי ייתכן שדבריו יהיו לגיטימיים, ואולם "הדברים שנאמרו בדרשה נתונים לפרשנות" וכן כי:

"יתכן ודבריו של המשיב היו מתקבלים באופן אחר לו היו מובאים במקום אחר ובזמן אחר. אולם במציאות ששררה במועד הדרשה, ניתן לראות בדבריו לכאורה כדברים המעודדים מעשי אלימות." (שם, בפס' 7.5)

13. במקום אחר, מתייחס בית המשפט אל פרסומו הראשון של העורר הנוגע לאירועי יפו בחודש אפריל ("פרסום יפו") ומסיק, ללא שמיעת ראיות כלשהן בעניין זה מלבד הפרסום עצמו, כי הפרסום מקים ראיות לכאורה, שכן אותם פצועים אשר את תמונותיהם צירף העורר לפרסום הם "מתפרעים" (לכאורה) ולכל הפחות "מדובר באנשים שהתעמתו עם כוחות הביטחון ונפצעו

במהלך העימותים", דבר שיש בו לשיטת בית המשפט כדי להעיד על ראיות לכאורה להסתה ותמיכה בהתפרעויות אלימות מצד העורר בפרסומו בנוגע ליפו. ואלו דברי בית המשפט במלואם:

"אמנם הסנגורים טענו כי דברים אלו נאמרו במטרה לחזק את הפצועים. אולם, גם אם אניח שאכן להם הוא התכוון (מבלי לקבוע דבר בשלב זה), אותם פצועים, התפרעו לפני כן, לכאורה, ומכאן שהוא מעודד ומשבח את מעשי האלימות שהם ביצעו, לכאורה. **עדין מדובר באנשים שהתעמתו עם כוחות הביטחון ונפצעו במהלך העימותים. משכך, גם בפרסום יפו יש לכאורה כדי להיות פרסום מסית.**" (שם, בפס' 6.18)

14. לא ברור מאין הניח בית המשפט כי כל פצוע ערבי שתמונתו עלתה הוא בהכרח "מתפרע".
15. המוזר הוא שגם לביסוס הראיות לכאורה באשר למעמדו והשפעתו של העורר בפועל, בית המשפט מתייחס לעדות קטין בן 17 במשטרה, בשם [REDACTED], ורואה בה כמקור מהימן לפרשנות סוציולוגית למעמדו של העורר וכאילו היא במעמד חוות דעת מומחה. ואולם, בית המשפט אינו נדרש לבעייתיות שבהסתכמות על עדות זו. מהעדות עולה כי הנער היה מעורב בחקירה משטרתית, שכן במהלך העדות, כאשר נשאל האם הוא עוקב אחר העורר בפייסבוק, הוא משיב כי "אין לי טלפון כבר כמה חודשים, הטלפון שלי במשטרה" (ראו ציטוט בפס' 6.23 להחלטת בית המשפט מיום 6.8.2021). השימוש בעדות זו אשר לא ברור עד תום מה עמד מאחוריה והאם היא נגבתה בצל חקירה תלויה ועומדת כנגד הקטין, וכאשר העד הקטין פותח את עדותו במילים "אני רוצה לספר לך על שיחי' כמאל ח'טיב, על כך שהוא מסית, קורא לצאת להפגנות", מעלה חשש כי העד מספר לחוקרים דברים שברצונם לשמוע על מנת להפליל את העורר.
16. באשר לטענה כי מעצרו הראשוני של העורר הוא לא חוקי, בית המשפט מסיק כי דין הטענה להתברר בהליך העיקרי וכן כי "מצאתי כי לכאורה לא היה מדובר במעצר בלתי חוקי". (פס' 7.3 להחלטת בית המשפט).
17. באשר לטענת האכיפה הבררנית, קבע בית המשפט כי דינה של הטענה להתברר בהליך העיקרי, בהסתמך על קביעת בית המשפט העליון בבש"פ 7148/12 עז אלדין כנאנה נ' מדינת ישראל (14.10.2012) שם צוין כי "דרך המלך להעלאת טענה של אכיפה בררנית עוברת בהליך העיקרי. אמנם, אין לשלול לחלוטין את העלאתה גם קודם לכן". ואולם, יצוין כבר כאן כי קביעה זו אינה מבחינה בין הטענה לאכיפה בררנית בהגשת כתבי האישום ובין הטענה לאכיפה בררנית בהגשת בקשות מעצר עד תום ההליכים בגין עבירות הסתה, שלשיטת העורר יש לבררה כבר במסגרת הליך המעצר עד תום ההליכים.

היעדר ראיות לכאורה באשר לעבירת הסתה

18. הקושי בביסוס הראיות לכאורה נגלה לאורכה של ההחלטה שמתפרסת על פני כ-30 עמודים ו"מחלצת" קיומן של ראיות לכאורה מבין השורות, תוך קונסטרוקציה פרשנית שמצריכה להסיק מהטקסט פרשנות אחת מפני רבות, ותוך פניה אל פרסומים נוספים שכלל אינם מופיעים בכתב האישום ושאינם לשיטת התביעה אינם מהווים עבירה לכאורה.

19. בית המשפט קמא קבע בעצמו כי "המשיב נזהר, ולא קורא באופן ישיר לביצוע מעשי אלימות ו/או לא אומר דברי שבח למעשי האלימות באופן מפורש" (שם, בפס' 6.22). חרף זאת, בית המשפט המשיך לקבוע כי קיימות ראיות לכאורה לעבירת הסתה לאלימות וכי ניתן "להבין את כוונותיו של המשיב, בהתבוננות בביטויים הנאמרים בפרסומים שונים" (שם).

20. לפיכך, העורר יטען כי די בכך כדי להצביע על הפגם בהחלטת בית המשפט קמא, שכן ביסוס ראיות לכאורה בשלב זה לא יכול להיסמך על פרשנות של כוונות נסתרות, והדרישה היא לרף גבוה יותר של פוטנציאל הוכחה הטמון בראיות על מנת להקים סיכויים להרשעה.

21. לאורכה של ההחלטה דומה כי בית המשפט קמא מרכיב משקפיים פרשניות שאינן מותאמות להקשר כלל, דרכן הוא בוחר לראות, להבין ולפרש את דבריו של העורר, לרעת העורר ולטובת המדינה. פרשנות זו מתיישבת עם נרטיב שנוי במחלוקת שהמדינה מקדמת באמצעות שימוש לרעה בהליך הפלילי ואשר חורג בהרבה מהמיוחס לעורר בכתב האישום.

22. בכל הכבוד, על בית המשפט לנקוט משנה זהירות כאשר על הפרק פרשנות העוסקת בנרטיבים היסטוריים, פוליטיים ודתיים רגישים במיוחד, גם אם לשיטת בית המשפט מדובר בנרטיבים "מעוותים" או שאינם שותף להם. האמור תקף ביתר שאת כאשר עסקינן בהליך שכל כולו מייחס לנאשם עבירות ביטוי בגין דברים שנכתבו ונאמרו במקור בשפה הערבית שאינה שפת בית המשפט קמא וכאשר דברים אלה הופנו לקהל ערבי שאינו רואה את הדברים באותו אור שהחברה הישראלית-יהודית רואה אותם.

23. בהקשר זה, ההתייחסות לאירועים שהתרחשו בחודש האחרון כאל "פרעות אלימות" של אזרחים ערבים לא רק שאינה מקובלת על החברה הערבית כלל אלא גם מעוותת את ההבנה של פרסומי העורר. ההוויה הכללית בציבור הערבי, אותה יש לכלל הפחות להבין בבוא בית המשפט לפרש את דבריו של העורר, היא כי האזרחים הערבים היו תחת מתקפה חסרת תקדים הן מצד פורעים יהודים והן מצד כוחות משטרה. ההוויה הכללית בציבור הערבי היא כי המשטרה היא זו שהפעילה אלימות חסרת תקדים כלפי המפגינים הערבים, הן באירועי אלאקצא בלילה של 28 לרמדאן בהם מאות שוטרים חמושים פלשו אל מסגד אל-אקצא ופצעו מאות אנשים והן במקרים אחרים דוגמת אירועי אום אל פחם בהם נרצח מוחמד קיוואן בן ה-17 על-ידי המשטרה בעודו ברכבו.

24. דברים אלה מוצאים ביטוי אף בפניית וועדת המעקב העליונה של הציבור הערבי לאו"ם בדרישה לספק הגנה לאזרחי המדינה הערבים (ראו: ועדת המעקב העליונה קראה להתערבות בינ"ל

להגנה על זכויות האדם וביטחונם של האזרחים הערבים, אתר מרכז עדאלה – המרכז המשפטי לזכויות המיעוט הערבי בישראל, 16.5.2021
[.https://www.adalah.org/he/content/view/10322](https://www.adalah.org/he/content/view/10322)

25. האמור תקף גם לאירועי יפו שקדמו להסלמה האחרונה ואליהם מתייחס הפרסום הראשון בכתב האישום. באותו אירוע, המחאה החלה כמחאה לא אלימה ובתגובה להפגנת מתנחלים בעיר. מטרתה של ההפגנה הייתה למחות על מדיניות פינוי התושבים הערבים מיפו. הפגנה זו בסופו של יום הובילה להפעלת כוח מופרז מצד המשטרה כנגד מפגינים, שחלקם נפצעו. בהפגנה השתתפו רבים מבני הקהילה הערבית ביפו, לרבות חבר מועצת העיר תל אביב-יפו (ראו, לעניין זה, סיקור בעברית בנושא: בר פלג, "עימותים בין תושבים לשוטרים ביפו לאחר תקיפת ראש ישיבה: שלושה נעצרו", **הארץ** 18.4.2021 [.https://www.haaretz.co.il/news/law/1.9722848](https://www.haaretz.co.il/news/law/1.9722848)).
הלבשת הכינוי מתפרעים על הפצועים, ללא שמיעת ראיות, וללא בירור העובדות, היא בבחינת קביעה לא עניינית ומוטב שבית המשפט היה נמנע ממנה.

26. כך גם בעניין שני הפרסומים האחרים. בית המשפט קמא אינו מצביע בבירור מהם אותם חלקים שעולים כדי הסתה או הזדהות או דברי שבח לאלימות ומגיע לכלל מסקנה שקיימות ראיות לכאורה אך על פי הלך רוח כללי ומשתמע (ראו פס' 6.22 להחלטת בית המשפט מיום 6.8.2021). מסקנה זו של בית המשפט קמא מבוססת על פרשנותו האישית ועל סמך שלל פרסומים נוספים שחלקם לא מנויים בכתב האישום כלל ומשכך חזקה שאין בכוחם כדי לבסס אף ראיות לכאורה לקיומה של עבירה.

27. **בית המשפט קמא סטה מן ההלכה הפסוקה בענין העבירות המיוחסות.** ההלכה קובעת כי הגדרת "הסתה לאלימות" על פי החוק היא קריאה ברורה ומפורשת לביצוע עבירה וכי הקריאה צריכה להיות ברורה ולא משתמעת ואף לא מצריכה פרשנות יתר. בית המשפט המחוזי עמד על כך במסגרת ע"פ (נצ"י) 24933-09-18 **טאטור נ' מדינת ישראל** (16.5.2019) וניתח את יסודותיה של עבירת ההסתה לאלימות ולטרור בהרחבה, וזיכה את המערערת מפרסומים מפורשים בהרבה מאלו של העורר כאן, שכללו קריאות כגון "לך בעקבות שיירת השהידים" ועוד. באותו עניין, קבע בית המשפט כי לצורך התקיימות יסודות עבירת ההסתה לאלימות ולטרור נדרש כי הדברים יהוו קודם כל קריאה ישירה לביצוע אלימות וכי הדברים חייבים להיות ברורים וחד משמעיים ואינם לוקים בעמימות. ובנוסף כי הדברים יקימו אפשרות ממשית לתוצאה של עשיית מעשה אלימות או טרור. בקשת רשות ערר שהגישה המדינה כנגד החלטת בית המשפט המחוזי נדחתה בבית המשפט העליון (ראו רע"פ 4419/19 **מדינת ישראל נ' דארין טאטור** (25.9.2019)).

בין היתר, נקבע בהסתמך על פסיקת בית המשפט העליון בבג"צ 2684/12 **י"ב בחשון התנועה לחיזוק הסובלנות בחינוך הדתי נ' היועץ המשפטי לממשלה** (9.12.15) כי "השתכללותן של העבירות, על דברי ההסתה לגזענות ולאלימות להיות ברורים, חד משמעיים ומובנים לשומעים על נקלה" (פס' 73 לפסק הדין).

להשלמת התמונה יצוין כי בעניין **התנועה לחזוק הסובלנות בחינוך הדתי**, דחה בית המשפט העליון עתירה נגד החלטות היועץ המשפטי לממשלה שלא להעמיד לדין את מחברי הספר "תורת המלך" בעבירות של הסתה לגזענות והסתה לאלימות. שם, נקבע כי על דברי ההסתה

להיות חד משמעיים וברורים. כמו כן נקבע כי יש להיות זהירים בפרשנות טקסטים בפלילים, שכן "כל מה שנמצא לפנינו הוא הטקסט עצמו, אשר הוא הראיה המרכזית בתיק החקירה נגד המשיבים. הדברים אינם חד משמעיים די הצורך כנדרש במשפט פלילי, והם, לטעמי לוקים בעמימות" (שם, בסעיף 3 לחוות דעתה של הנשיאה (בדימוס) מי נאור).

28. העובדה כי בעניינו, כמו בעניין **טאטור**, נדרש בית המשפט לעמודים רבים (30 עמודים) על מנת לקבוע כי שלושת הטקסטים שאינם משתרעים על יותר שני עמודים כדי להגיע למסקנה כי לכאורה מתקיימות יסודות העבירה, מדברת בעד עצמה. וכך התבטא בית המשפט בעניין **טאטור**: "בית המשפט קמא נדרש למספר רב של עמודים, עד שהגיע למסקנה אשר לפירוש המתאים, כפי ראות עיניו, תוך דחיית פירושו של מומחה ההגנה ואף תוך דחיית טענותיה של המערערת". (פס' 67 לפסק הדין).

29. זאת ועוד, בעניין **טאטור**, קבע בית המשפט כי "יקשה עד מאד להעניק למשפט שנאמר במקור בשפה הערבית ותורגם לעברית בזו הלשון – "לך בעקבות שיירת השהידים" משמעות שיכולה לבסס את העבירה המיוחסת למערערת מעל לכל ספק הסביר" (שם).

30. מהשוואה למקרה זה יוצא כי אף במקרים שבהם הדברים היו מפורשים הרבה יותר, בית המשפט נקט במשנה זהירות בבואו לפרש טקסטים שנטען כי הם מהווים הסתה לאלימות או טרור והסיק כי אינם עולים לכדי אותו רף המקיים את העבירה הפלילית. זאת ועוד, נקבע כי לא די בכך שהתוכן יהיה מסית, כי אם נדרשת התקיימות הרכיב ההסתברותי של אפשרות ממשית. ברי, כי אפשרות זו לא בוססה די הצורך וכי הדברים עליהם נסמך בית המשפט קמא נותרו מעורפלים ביותר.

31. האבסורד הוא שקביעתו של בית המשפט קמא כי שלושת הטקסטים לא כוללים קריאה ישירה או מפורשת לביצוע עבירות כלשהן היא היא שהיתה אמורה להוביל למסקנה המשפטית שהטקסטים האלה לא מהוות עבירה פלילית. אך כדי לסטות מן ההלכה הפסוקה, בית המשפט קמא היה זקוק לקרוב ל- 30 עמודים על מנת לספק פרשנות אחרת לטקסטים.

32. לכן ההחלטה הנדונה היא מנוגדת לעקרון החוקיות בפליליים. שכן לא מובן מהו הבסיס המשפטי שאפשר לביהמ"ש לסטות מן ההלכה ולקבוע כי גם בהעדר קריאה לאלימות או גם כאשר הדיבור הוא זהיר, בכל זאת הוא עלול למצוא את עצמו במתחם הפליליות. לפי גישה זו ענין הוודאות והיציבות של המשפט הפלילי מאבד את כוחו והוא יהיה תלוי בפרשנותו הפוליטית של כל שופט לטקסטים.

33. יוזכר כי העורר הציג בפני בית המשפט הנכבד סרטון שבו מתועדת דרשתו שנאמרה עוד ביום מעצרו כנגד אלימות נגד יהודים, ושיבח את האנשים שפעלו להצלת אדם יהודי שהותקף בכפר כנא ואמר כי הוא היה נוהג באופן זהה. אך גם סרטון זה לא עורר אף ספק פרשני אצל בית המשפט קמא כי הכל לפי ההחלטה הנדונה הוא פתוח לפרשנויות אין סופיות ואף ללא מבחן אובייקטיבי שיקבע מהי הפרשנות הרלבנטית.

34. בניגוד להחלטות של שתי ערכאות קודמות, שהביעו את דעתם כי יש בדברים אלה כדי לסתור במידת מה את החשדות המיוחסים נגד העורר, בית המשפט קמא בחר להקנות לדבריו של

העורר פרשנות קיצונית ביותר שמאיינת את דבריו הברורים כנגד אלימות. פרשנות זו, בכל הכבוד, אין לקבל.

35. די באמור, לגישת העורר, כדי להצדיק את שחרורו ממעצר עד תום ההליכים. בשולי דברים אלה, נזכיר בתמצית כי הלכה היא ש"קיימת 'מקבילית כוחות' בין עוצמת הראיות לכאורה לבין מידת ההגבלה על חירותו של הנאשם. ככל שעוצמת הראיות קטנה יותר ובחינת חומר החקירה, אפילו בשלב הלכאורי, מעוררת ספקות וסתירות, כך תגדל הנכונות לשחרר לחלופת מעצר" (בש"פ 5564/11 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 8.8.2011)). ובכן, הסתירות הקיימות וחולשתן של הראיות לכאורה, לכל הפחות, מצדיקות את שחרורו של העורר אל חלופת מעצר. ואולם, כפי שיפורט להלן, אף עילת מעצר אין בעניינו של העורר.

היעדר עילת מעצר בעניינו של העורר

36. עילת המעצר היחידה שעליה מיקדה המשיבה את טענותיה ועליה סמך בית המשפט את החלטתו היא העילה בדבר קיומה כביכול של מסוכנות הנשקפת מן העורר. ואולם, בניגוד לקביעת בית המשפט קמא, **העבירות בגינן מואשם העורר אינן מקימות חזקת מסוכנות סטטוטורית**. בית המשפט קמא הסיק, בהקשר זה, כי קיימת חזקת מסוכנות סטטוטורית בהתאם לאמור בסעיף 21(א)(1)(ג)(2) וסעיף 35(ב) לחוק המעצרים. ואולם, סעיף 35(ב) לחוק המעצרים מגדיר "חשוד בעבירת ביטחון" כדלקמן:

35. (ב) בחוק זה, "חשוד בעבירת בטחון" – מי שחשוד בעבירה לפי אחד מאלה:

(1) סימן ב' או סימן ד' בפרק ז' לחוק העונשין, התשל"ז-1977, וכן סעיפים 143, 144, 146 ו-147 לחוק האמור;

סעיף זה אינו כולל את סעיף עבירת ההסתה לאלימות המיוחסת לעורר, שמעוגנת בסעיף 144ד2 לחוק העונשין ומנויה תחת סימן א'1, ושהיא שונה בתכלית מהעבירות בנשק לפי סעיף 144 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 אשר מקימות חזקת מסוכנות סטטוטורית לפי חוק. משכך, ברור כי טעה בית המשפט קמא משהתייחס את העבירה לפי סעיף 144ד2 המיוחסת לעורר כאל עבירה הנופלת במסגרת סעיף 144 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

37. למעלה מזאת, סעיף 24 לחוק המאבק בטרור הוחרג במפורש מרשימת הסעיפים המופיעים בהגדרת "עבירת טרור חמורה" בהתאם לחוק המאבק בטרור. משכך, אין בעבירות אלה כדי להיכלל בגדרי עבירות ביטחון המקימות חזקת מסוכנות סטטוטורית בהתאם לאמור בסעיף 21(א)(1)(ג)(2) וסעיף 35(ב) לחוק המעצרים. אכן המחוקק ביקש להעניק לעבירות ביטוי, אשר מטבען משיקות לחופש ביטוי, מעמד פחות בחומרתו ושאינו מצדיק קביעת המעצר כביררת מחדל.

38. לכן החלטת בית המשפט קמא היא מנוגדת לשלטון החוק. היא נסמכת באופן שגוי על קיומה של

מסוכנות סטטוטורית כדי לקיים את הדרישה לעילת מעצר ואולם, בהיעדר מסוכנות סטטוטורית, נשמטת הקרקע מתחת לקביעתו של בית המשפט בעניין עילת המעצר. חשוב לציין כי בית המשפט קמא לא ביסס באופן ברור מהי המסוכנות שעלולה לנבוע מהעורר אם ישוחרר, בהיעדר עילה סטטוטורית כי היא סמך את ידו על טעות משפטית מובהקת.

39. בהקשר זה, יפים דבריו של כבוד השופט הנדל במסגרת בש"פ 5572/12 **שרלו נ' מדינת ישראל** (24.7.2012), שם צוין כי יש לתת משקל של ממש לקביעתו הערכית של המחוקק באשר לחזקות המסוכנות וכי יש בכוחה של קביעה זו להשליך על בחינת קיומה ועוצמתה של מסוכנותו של הנאשם:

"הסדר זה פועל לשני כיוונים. האחד – שהחזקה ניתנת לסתירה. האחר – אף אם העבירה אינה מופיעה ברשימת העבירות המקימות חזקת מסוכנות, ייתכן כי נסיבות המקרה עודן מלמדות על מסוכנות מצידו של הנאשם. ועדיין, אין דין אחד לכל העבירות. יש כאלה הזוכות, כשלעצמן, ביצירת חזקה. יש כאלה שלא. **השתייכות לכל אחת מהקטגוריות איננה נתון גמיש אלא קריאת כיוון שביצע המחוקק לבית המשפט העושה את מלאכתו בתחום רגיש זה. בכך אמר המחוקק את דברו, ומכך אין להתעלם. הבחנה זו תשפיע על קיומה של חזקה אם לאו ואף על עצמת עילת המעצר.** לצד זאת גישת המעצר הינה אינדיבידואלית ויש לבחון את העצמה גם על רקע הנסיבות הפרטניות של המקרה הנדון. לתפיסתי, אין מקום להרחיב את חזקת המסוכנות גם לעבירות שאינן מופיעות בסעיף 21(א)(1)(ג). לא בכדי נקבעה הרשימה. חזקה על המחוקק ששקל מתי יש לקבוע חזקה, ולא מצא הוא לנכון לתקן את הרשימה כפי שהיא נקבעה [...] בל נשכח כי בבסיס ההליך הפלילי עומד עניינו של הנאשם הקונקרטי. לא לחינם נוקט סעיף 21(א)(1)(ב) בלשון 'הנאשם' ולא בלשון 'העבירה'. זוהי דרך המלך בבוא בית המשפט להחליט בבקשה למעצר עד תום ההליכים." (ההדגשות הוספו – ר.א.)

40. ואכן, בהמשך לאמור, ב-בש"פ 9132/17 **צביקה זר נ' מדינת ישראל** (29.11.2017) נקבע באשר לעבירות המבוססות על ביטוי כי **לא בנקל יקבע בית המשפט כי מתקיימת עילת המסוכנות ונדרשות נסיבות יוצאות דופן לשם כך**:

"יש לזכור כי העבירות המיוחסות לעורר אינן מקימות חזקת מסוכנות סטטוטורית על פי סעיף 21(א)(1)(ג) לחוק המעצרים. ... לפיכך, בבואנו לקבוע אם קמה בעניינו של העורר עילת מסוכנות יש לבחון את נסיבות המקרה הפרטניות ואת העבירות המיוחסות לו, ובכלל זאת יש ליתן משקל גם לכך שאלו האחרונות אינן נמנות עם העבירות המקימות חזקת מסוכנות על פי הוראות חוק המעצרים. ... **האישומים בעניינו מתמקדים בעיקר בביטויים – המעוררים הסתייגות חריפה ושאת נפש – אולם לא מיוחסות לו עבירות של איומים או מרמה. לפיכך, להשקפתי, לא בנקל ייקבע כי בסוג מעין זה של עבירות נשקפת מסוכנות המצדיקה מעצרו של נאשם עד תום ההליכים וקביעה זו ראוי שתישמר לנסיבות חריגות וקיצוניות במיוחד.** בענייננו, סבורני כי אופי הביטויים המתוארים בכתב האישום, ובהם ביטויים מבזים ואכזריים ביותר, שחלקם מהווים הטרדה מינית וחלקם פגיעה בפרטיות, נושא חומרה יוצאת דופן ... לכך יש להוסיף, כי בגין חלק מהביטויים מיוחסת לעורר גם הפרה של האיסור על פרסומים

מזיקים של קטינים (לפי סעיף 24 לחוק הנוער (טיפול והשגחה),
התש"ך-1960). מאפיינים **ייחודיים** אלה של הביטויים נושא כתב
האישום, לצד היקפם הרחב והנפגעים הרבים מהם, מביאים
למסקנה כי המקרה דנא מתאפיין באותן **נסיבות יוצאות דופן**
המצדיקות קביעה כי קיימת עילת מעצר בדמות מסוכנות.
(ההדגשות הוספו – ר.א.)

41. לענייננו, בית המשפט לא הצביע על נסיבות יוצאות דופן כלל, לא כל שכן נסיבות מיוחדות שיש
בהן להצדיק את מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו. לא זו אף זו, בית המשפט קמא עצמו
מכיר בכך כי הביטויים המיוחסים לעורר גבוליים הם אף לשיטתו ואינם כוללים כל קריאה או
דברי הזדהות או שבח ישירים לאלימות או לטרור.

42. כמו כן, וכפי שהוסבר לעיל, קביעות של ערכאות קודמות תומכות במסקנה כי לא נשקפת
מסוכנות כלשהי מן העורר המצדיקה את מעצרו, לא כל שכן מאחורי סורג ובריח. ראשית, נקבע
כבר בשלב מעצר הימים כי בהיעדר "התפתחות דרמטית" יש לשקול את שחרורו של העורר,
ובהמשך קבע בית המשפט השלום בחיפה מפורשות בשלב הצהרת התובע כי: **"מעצר עד תום**
ההליכים בעבירת הסתה לאלימות היא החלטה נדירה ובתי המשפט אינם נוטים לעצור עד
תום ההליכים, רק בגין עבירה מעין זו ... לא הייתי נעתר לבקשת המעצר עד תום ההליכים
והייתי מורה על שחרורו של החשוד". קביעות אלה של שתי ערכאות דיוניות, שעיינו בתשתית
העובדתית ובפרסומים, מובילים למסקנה כי לא קיימת מסוכנות מן העורר, ובוודאי לא כזו
שמצדיקה המשך מעצרו עד תום ההליכים.

43. חשוב עוד להוסיף כי המדינה השתתתה עד למעצרו של העורר באופן המלמד על היעדרה של
מסוכנות ממשית הנשקפת מהעורר. שניים מן הפרסומים בגינם מואשם העורר פורסמו מספר
שבועות לפני מעצרו ביום 14.5.2021, והפרסום השלישי בגינו מואשם העורר פורסם שלושה
ימים שלמים לפני מעצרו, ביום 11.5.2021.

44. לעניין ההשתתות בביצוע המעצר מחד והאפשרות לטעון לקיומה של מסוכנות מאידך, יפים
דבריו של בית המשפט המחוזי במסגרת עמ"י (ב"ש) 32717-09-12 **רבינו נ' מדינת ישראל**
(פורסם בנבו, 13.9.2012), שם נקבע כי חלוף תקופה של שבועיים בה לא עצרה המשטרה את
החשוד חרף ידיעתה על מעורבותו, יש בה כדי להפחית משמעותית ואף לאיין את טענת
המסוכנות:

"העובדה כי בין המועד שבו נודע לשוטרים על מעורבות של העורר ועד
למעצרו בפועל, חולפים כשבועיים ימים, יש בה כדי להקחות אם לא כדי
ליטול כליל את העוקץ העומד בפני טענת המסוכנות שאם אכן סברה
המשטרה כי העורר מסוכן לשלום הציבור ולביטחוננו, צריך היה לפעול
באופן נמרץ לשים היד על העורר ולעוצרו"

45. ראו גם מקרים אחרים בהם שוחררו החשודים כבר בשלב מעצר הימים בשל שיהוי בביצוע צו
המעצר: מ"י 48322-11-12 **מדינת ישראל נ' עבד אלחקאק** (פורסם בנבו, 26.11.2012), שם
שוחרר החשוד ונקבע כי שיהוי של 4 ימים בביצוע צו המעצר מאיין את טענת המסוכנות:
"באשר לעילות המעצר, נראה כי בשים לב לשיהוי שחל בביצוע צו המעצר, ספק אם ניתן לומר
כי המבקשת סבורה אכן, כטענתה, כי מדובר בחשוד המסוכן לשלום הציבור ובטחוננו"; מ"י
20003-12-13 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו, 10.12.2013) שם שוחרר החשוד ונקבע כי

"ניתן להניח כי ככל שהמבקשת מאמינה אכן בטענתה שלפיה נשקפת מן החשוד מסוכנות שאינה מאפשרת לחשוד להסתובב חופשי בלא מעצר, כי אז היו נעשים ע"י המבקשת ניסיונות רציניים כדי לגרום למעצרו של החשוד, לא כך נעשה בענייננו"; מ"י 56227-05-12 **מדינת ישראל נ' עואד** (פורסם בנבו, 30.5.2012) שם שוחרר החשוד ונקבע כי "בעניין זה צודק ב"כ החשוד בטענתו שלפיה ככל שהמבקשת סברה כי מדובר בחשוד המסוכן לבטחון הציבור ושלומו, הדעת היתה נותנת כי צו המעצר היה מבוצע בסמוך לאחר הוצאתו על ידי בית המשפט ולא בשיהוי רב כל כך".

46. לבסוף, יש לזכור כי העורר נעדר עבר פלילי כלשהו (מלבד עבירת בנייה שאינה רלוונטית לענייננו) באופן המחליש את הטענה למסוכנות ואף מאיין את עילת המעצר, כפי שאף עמד בית המשפט השלום בהחלטתו לשחרר את העורר ממעצר בשלב הצהרת התובע.

מידתיות וחלופות מעצר

47. גם אם קיימת מסוכנות כלשהי הרי בנקל ניתן לאיין את המסוכנות גם באמצעות הטלת תנאי שחרור מידתיים בהרבה. הותרתו במעצר מאחורי סורג ובריה מהווה שימוש לרעה, ענישתי וחורג בהליך המעצר עד תום ההליכים באופן שאינו עומד במבחני המידתיות ואינו מקיים קשר סיבתי ורציונאלי בין סוג הסכנה הנשקפת מן העורר לכאורה ובין תנאי המעצר הקשים שהוטלו עליו.

48. כמו כן, הותרתו של העורר במעצר עד תום ההליכים מהווה אפליה של העורר בהשוואה למקרים אחרים דומים ואף חמורים בהרבה.

49. כאמור, בית המשפט קמא חרג מסמכותו ועשה שימוש לרעה וענישתי בסמכותו במסגרת הליך המעצר עד תום ההליכים משהתייחס אל המעצר כאל עונש שעל העורר לצפות ולשאת וכי דברי הסתה לכאורה "יובילו אותו למעצר עד תום ההליכים" וכן כי "העובר על איסור זה ימצא עצמו מאחורי סורג ובריה". ניסוחים אלה מגלים כי בית המשפט קמא חרג מתכליתו של ההליך שבפניו. פשוט הוא לא שקל את השיקולים הרלוונטיים ולא בחר במגבלות מידתיות כי אם בגישה ענישתית לפיה על העורר לשהות במעצר מאחורי סורג ובריה אך בשל טיב העבירות שיוחסו לו.

50. ודוק, תכליתו של הליך בחינת מעצר עד תום ההליכים אינה ענישתית.

51. דרישת המידתיות בהליך המעצר קיבלה ביטוי בהלכה פסוקה ונקבע לא אחת כי על תנאי השחרור, לא כל שכן המעצר עד תום ההליכים, לעמוד במבחני המידתיות ועל בית המשפט לשקול בפינצטה וביצירתיות את תנאי השחרור ו"לתפור" תנאים אלו בהתאם לנסיבותיו של כל נאשם ובהתחשב במהות העבירה ועברו הפלילי. יפים בהקשר זה דבריו של כב' השופט עמית ב-רע"פ 3323/16 **בורוביק נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 10.5.2016):

"בגדרי סעיף 48(א) **נדרש בית המשפט ל"תפירה ידנית" של החלטת המעצר למידותיו של הנאשם העומד לפניו, ויהיה זה אך ראוי כי בית המשפט יגלה יצירתיות**. כפי שכבר ציינתי בעניין קודם, "החיים אינם בצבעי שחור ולבן וכל מקרה יש לבחון לגופו. כל נאשם הוא עולם בפני עצמו, כל נאשם ונסיבותיו האישיות, כל נאשם על השלכות המעצר לגביו, וכל עבירה ונסיבותיה, ולבית

המשפט מרווח תמרון בין המעשה לבין העושה" (בש"פ 1981/11 מדינת ישראל נ' סויסה פ"ד סד(3) 101 פס' 10 (21.3.2011)). כך למשל, מקום בו מיוחסות לנאשם ביצוען של עבירות חמורות באמצעות תוכנת מחשב, רשאי בית המשפט להורות על ניתוקו של הנאשם מכל מגע עם מחשב ואמצעי מיחשוב, על מנת להפחית מן המסוכנות הנשקפת מן הנאשם, ובכך לאפשר את שחרורו ממעצר (ראה בש"פ 7368/05 זלוטובסקי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (4.9.2005)). מובן כי יצירתיות זו ראויה כל עוד יש בה כדי להביא לפגיעה פחותה בזכויותיו של הנאשם.

במסגרת שיקול הדעת המסור לבית המשפט בגדרי סעיף 48(א) עליו להביא בחשבון את כלל השיקולים הרלוונטיים, ביניהם מהות העבירה המיוחסת לנאשם ועברו הפלילי, כמו גם לבחון האם ובאיזו מידה יש לתחום את פרק הזמן בו יחולו התנאים המגבילים, כפי שעולה במפורש מלשונו של סעיף 48(א) לחוק המעצרים ("לפרק זמן שיקבע") (ההדגשות הוספו – ר.א.). (ראו גם: בש"פ 9988/16 כהן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, (28.2.2017))

52. זאת ועוד: בית המשפט העליון הדגיש לא אחת כי יש לבחון במשורה הטלת חלופה מסוג מעצר בית והתריע מפני השתרשותה של פרקטיקה לפיה מעצר בית מוטל באופן "אוטומטי" במסגרת שחרור בערובה. כך למשל, ב-בש"פ 5564/11 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 8.8.2011) (להלן: עניין פלוני) הובהר כי:

"חלופת מעצר אין פירושה בהכרח מעצר בית מלא, ולרשות בית המשפט עומד מגוון של כלים, כמפורט בסעיף 48(א) לחוק המעצרים שעניינו ב"תנאי השחרור בערובה".

לא הייתי מזכיר דברים אלה, המובנים מאליהם, אילולא התחושה כי החלופה של מעצר בית מלא, הפכה לתנאי שחרור "אוטומטי" כתחליף למעצר בפועל. אך יש לזכור כי גם מעצר בית מלא הוא בגדר הגבלה, ואף הגבלה קשה, על חירות הפרט, במיוחד בהאינדנא, שבירור התיק העיקרי עלול להתארך חודשים ואף שנים. אין זה מהדברים הקלים "לטפס על הקירות" משך חודשים רבים בין ארבעה כתלים. הבטלה עלולה להביא לידי שעמום והשעמום לידי חטא של הפרת תנאי מעצר הבית ולהסתבכות נוספת של הנאשם. לכך יש להוסיף כי מעצר בית ממושך עלול לפגוע בפרנסתו של הנאשם ושל בני ביתו התלויים בו למחייתו.

רוצה לומר, כי גם בקביעת תנאי החלופה, היד אינה צריכה להיות "קלה על ההדק", ותנאי החלופה והגבלת החירות צריכים להיגזר הן מעוצמתה של עילת המעצר והן מעוצמת הראיות בכל מקרה ומקרה" (שם; ראו גם: מיכל טמיר "חלופות מעצר – האם הן תמיד לטובת הנאשמים?" משפט וממשל יז (תשע"ו))

53. כמו כן, החובה לנהוג במידתיות בהטלת תנאי שחרור בערובה מעוגנת מפורשות בחקיקה הראשית. סעיף 46(א) לחוק המעצרים קובע כך:

46. (א) ציווה שופט לשחרר אדם בערובה או להטיל עליו ערובה, יקבע את סוג הערובה, גובה הערובה, וכן את תנאי הערובה ומשך

תוקפים ; והכל במידה שאינה עולה על הנדרש כדי להשיג את מטרות הטלת הערובה.

54. עולה, אפוא, כי הוראות החוק קובעות ומדגישות כי קיימות שתי דרישות מצטברות להטלת ערובה מסוג כלשהו: ראשית, עליה לעמוד בדרישת המידתיות; שנית, עליה לקיים קשר סיבתי רציונאלי המשיג את מטרת הטלתה.

55. לא רק שבית המשפט קמא לא שקל באופן מספק את שחרורו של העורר לחלופת מעצר (ואף לא שמע את מלוא המפקחים שהוצעו מטעם ההגנה), כי אם בחר להשית על העורר מעצר בתנאים הקשים ביותר האפשריים. המגבלות הנובעות ממעצר עד תום ההליכים אינן מקיימות את דרישת החוק לקשר סיבתי-רציונאלי בין החלופה לבין מטרתה. הגבלת חירותו של אדם וחופש תנועתו במקרים בהם מדובר על "עבירות ביטוי" שבוצעו ברשת האינטרנט אינה משרתת, ככלל, את תכליתה של החלופה. המסוכנות הנשקפת במקרים מסוג זה נובעת, בראש ובראשונה, מהיתכנות פרסומים מסיתים נוספים ברשת האינטרנט. אי לכך, כלל לא ברור כיצד הגבלת חופש תנועתו של העורר **במרחב הפיזי** – בשונה מהמרחב הווירטואלי – תורמת באופן ממשי להשגת מטרת החלופה.

56. ואכן, לא בכדי המדינה מסכימה המדינה במקרים אחרים לשחרר, ובצדק, נאשמים בעבירות דומות, ללא שמתבקש מעצמם עד תום ההליכים, וכפועל יוצא מכך נמנעת שהייתם אף במעצר בית לתקופה ממושכת. כך למשל, במסגרת בש"ע 730-08-14 **שלומי אברהם נ' מדינת ישראל** (פורסם בבנו, 30.10.2014), נדונה בקשת שחרור בערובה שהגישה המדינה בעניינו של מקים דף הפייסבוק "כנופיית אל ייהוד" שזכה לעשרות אלפי עוקבים והואשם בפרסום תוכן מסית וגזעני. בהקשר זה, קבע בית המשפט כי:

"סבורני כי אופיים של הפרסומים שפורסמו, מצדיק את הגבלת יכולת השימוש של המשיב ברשת האינטרנט, ומכל מקום, מדובר בפגיעה מידתית במשיב.

סבורני, כי ככל שיעלה ביד בא-כוח המשיב להציע בהמשך מנגנון אשר יאפשר שימוש מבוקר של המשיב ברשת האינטרנט, ואשר יציע אפשרות פיקוח משמעותית **על פרסומיו**, לרבות תחילת אופן השימוש לצורך עיסוק מקצועי כזה או אחר, או העברת הודעות דוא"ל פרטיות, ניתן יהא לבחון צמצום מגבלה זו, ואולם לעת עתה, משלא הוצע מנגנון שכזה, סבורני כי ראוי להותיר את התנאי האוסר על שימוש ברשת האינטרנט על כנו" (ההדגשה הוספה – ר.א.).

57. כמו כן, נפנה את בית המשפט הנכבד לעניינו של רג'א אגבאריה ב-מ"ת 36094-09-18 **מדינת ישראל נ' רג'א אגבאריה**, חבר וועדת המעקב העליונה ומנהיג בכיר בתנועת "בני הכפר" ואשר הוגש נגדו בשנת 2018 כתב אישום בעבירות הסתה לטרור וכן בקשה למעצר עד תום ההליכים בגין 10 פרסומים שונים בחשבון הפייסבוק, הכוללים אמירות מפורשות בהרבה מאלו של העורר. באותו עניין, דחה בית המשפט את בקשת המדינה למעצר עד תום ההליכים ושחרר את הנאשם, מר אגבאריה, לחלופת מעצר (ראו החלטת בית המשפט השלום בחיפה מיום 15.10.2018).

אכיפה בדרנית וטענת המעצר הלא חוקי

58. העלה העורר שתי טענות עקרוניות כנגד הליך המעצר. ראשית, לאורכו של ההליך נטען כי נסיבות ביצוע המעצר ללא צו שופט וללא נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת פוגמות בחוקיות המעצר באופן המשליך על כל ההליך. שנית, נטען כי קיימת אכיפה בררנית ואפליה על רקע לאום הן במישור הגשת כתבי אישום בעבירות הסתה והן במישור עצם הגשת בקשות המעצר עד תום ההליכים בגין עבירות ביטוי ברשת.

59. באשר לשתי טענות אלה, קבע בית המשפט קמא כי דינן להתברר בהליך העיקרי. לעניין טענת המעצר הלא חוקי, הוסיף בית המשפט קמא וקבע כי "מצאתי כי לכאורה לא היה מדובר במעצר בלתי חוקי". (פס' 7.3 להחלטת בית המשפט). לעניין האכיפה הבררנית, הסתמך בית המשפט קמא על קביעת בית המשפט העליון בבש"פ 7148/12 עז אלדין כנאנה נ' מדינת ישראל (14.10.2012) שם צוין כי "דרך המלך להעלאת טענה של אכיפה בררנית עוברת בהליך העיקרי. אמנם, אין לשלול לחלוטין את העלאתה גם קודם לכן".

60. העורר יטען כי שגה בית המשפט משקבע כי אין לדון בטענות אלה במסגרת הליך המעצר עד תום הליכים וכי שגה משקבע כי לכאורה לא מדובר במעצר לא חוקי. מבלי להכביר במילים שלא לצורך, העורר סבור כי תפקיד הרשות השופטת ובית המשפט לשרטט גבולות ברורים כבר בשלב המעצר להתנהגות בלתי חוקית של רשויות אכיפת החוק. נסיבות מעצרו של העורר, כפי שהורחב בערכאות דלמטה, מהוות נסיבות המקימות מעצר לא חוקי בלי צו שופט. לעניין זה ירחיבו הח"מ גם בדיון במעמד הצדדים.

61. לעניין האכיפה הבררנית בהליך המעצר עד תום ההליכים, יצוין כי בית השפט קמא לא הבחין בין הטענה המופנית כנגד עצם הגשת כתב האישום וזו המופנית כנגד עצם הגשת בקשת המעצר עד תום ההליכים. העורר סבור כי באשר לטענת אכיפה בררנית באשר לעצם הגשת בקשת המעצר עד תום ההליכים, יש לברר את הטענה במסגרת הליך המעצר עצמו. דברים אלו עולים בקנה אחד גם עם הקביעה בבש"פ 7148/12 שאינה שוללת זאת במקרים המתאימים.

62. זאת ועוד, כפי שיורחב במעמד הצדדים בדיון, ב"כ המשיבה לא הצליחה להצביע על מקרים רלוונטיים כלשהם בהם הוגשו בקשות מעצר עד תום הליכים כנגד נאשמים יהודים בגין דברי הסתה ברשת (בדיון מיום 31.5.2021 ציינה ב"כ המשיבה את מקרה הלינץ' בבת ים, שם יוחסו בנוסף עבירות נוספות וחמורות בהרבה מעבירת ההסתה). כל זאת, מבלי להידרש למקרים רבים שהוגשו לבית המשפט קמא בהם כלל לא נחקרו חשודים יהודים בגין הסתה לאלימות קשה בהרבה כנגד ערבים. בעניין זה יורחב במידת הצורך בדיון בפני בית המשפט הנכבד.

סוף דבר

63. אשר על כן, בית המשפט הנכבד מתבקש בזאת לקבוע דיון דחוף בערר, לקבל את הערר ולהורות על שחרורו המלא של העורר ללא תנאים מגבילים.

64. לחלופין, מתבקש בית המשפט הנכבד לקבל את הערר באופן זה שהעורר ישוחרר בתנאים מגבילים מידתיים המתאימים לעבירות ביטוי מסוג פרסומים.

חסן גיבארין, עו"ד
ב"כ העורר

רביע אגבריה, עו"ד
ב"כ העורר

ויסאם שרף, עו"ד
ב"כ העורר

רמזי כתילאת, עו"ד
ב"כ העורר

חסאן טבאגיה, עו"ד
ב"כ העורר

עומר חימאייסי, עו"ד
ב"כ העורר

10 יוני, 2021
חיפה